

Čujte sada ovo!

“Sve se to njima dogodilo da bude za primjer, a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima.” (1. Korinćanima 10,11)

Biblijski tekstovi: Brojevi 13,26-30; Jeremija 36,20-26; 2. Ljepotisa 36,15.16; Matej 23,30-35; 1. Korinćanima 10,6-12.

Ljudi se danas ohrabruju da govore “svoju istinu” — o svojim iskustvima, svojim idejama, svojim potrebama, svojim granicama, svojim uvjerenjima — kakva god ona bila. Svaka “istina” je valjana (tako se smatra) i ne treba je ušutkivati. Međutim, što se događa kada se neke od tih duboko ukorijenjenih “istina” sukobe s Istinom, Isusom Kristom, i Njegovom pisanom Riječju?

Tada neki ljudi prihvate biblijske istine i odvrte se od svojih zabluda; drugi se, međutim, drže svojih laži. Neki mijenjaju svoje ponašanje u odgovoru na istinu; drugi se bune protiv nje. Tako je bilo kroz čitavu povijest čovječanstva.

Biblijski proroci su često pozivani da prenose poruke koje ljudi nisu željeli čuti. Zato su mnogi od njih kritizirani, izopćavani, čak im je priječeno smrću ili su ubijani (Hebrejima 11,32-38). Usprkos svemu, Božji proroci su vjerno objavljivali svoje poruke jer božansko proročko vodstvo za njih nije bilo nešto neobvezno. Bile su to spasonosne, životno bitne upute za Božji narod. Zato su se te poruke morale prenijeti, bez obzira na cijenu koju je prorok morao platiti.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 657—661.

LJUTNJA NA BOŽJEG GLASNIKA

Mojsije, Božji izabrani vođa, upoznao je radosti i muke vođenja mnoštva kroz pustinju u potrazi za Obećanom Zemljom.

Pročitajte Brojevi 14,4-11. Što se događa u tim redcima? Zašto je narod ljut na Mojsija i Arona?

.....

.....

.....

Pozorno čitanje tih redaka otkriva da su Izraelci bili ljuti na Boga zato što Mu nisu vjerovali. Mojsije i Aron, ljudski predstavnici Božjeg vrhovništva, bili su lake mete srdžbe naroda. Potreba za tjelesnom i duševnom sigurnošću duboko je ukorijenjena pokretačka snaga koju svi ljudi posjeduju. Bilo da smo ugroženi ili da nešto doživljavamo kao prijatnu svojem tjelesnom ili duševnom blagostanju, možemo se razgnjeviti ili se čak početi ponašati nerazumno.

Pročitajte Brojevi 13,26-30. Zašto su se Izraelci toliko uplašili? Koje im je ohrabrujuće riječi uputio Kaleb?

.....

.....

Izraelci su gajili opravdane strahove u vezi s izazovima koji su ih čekali prigodom osvajanja Obećane Zemlje. "Kad narod popusti nevjerstvu, oni se stavljaju pod Sotoninu kontrolu i nitko ne može reći kako daleko će ih ona odvesti." (Ellen G. White, *Patrijarsi i proroci*, str. 321; u izvorniku 389) U tom trenutku Mojsije se kao vođa suočio sa skoro nepremostivim izazovom. Strahovi naroda uskoro su prerasli u gnjev protiv Arona i Mojsija i u otvorenu pobunu protiv Boga. Kada su počeli tražiti novog vođu koji bi zamijenio proroka-vođu kojega je Bog izabrao (Ponovljeni zakon 34,10-12; Brojevi 14,4), Jošua i Kaleb razderali su svoju odjeću i molili ih da vjeruju Bogu usprkos svojim strahovima: "Ako nam Jahve bude dobrostiv, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Samo nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje!" (Brojevi 14,8.9)

Lako je uzdati se u Boga kada nam sve ide dobro, zar ne? Ali što ako nas snađe neka nesreća? Što ako uzdanje u Boga podrazumijeva neugodnosti i neprilike? Kako se tada držite?

UNIŠTAVANJE PORUKE — (1)

Pročitajte Jeremija 36,20-26. Što se događalo na dvoru i kako su vođe odgovorili na proročko upozorenje?

Jeremija je bio Božji proročki glas za judejski narod u vrijeme predstojeće propasti. Bog je godinama preko Jeremije upozoravao Judejce da je nezadovoljan njima i da će ih Babilonci osvojiti i odvesti u izgnanstvo (Jeremija 6,8-19; 26). Gospodin ih je nastojao spasiti, ali morali su Ga poslušati.

Grijesi Judejaca bili su mnogobrojni i otvoreni, a oni se nisu željeli promijeniti. Idolopoklonstvo, žrtvovanje djece, preljub i tiranija bili su uobičajeni u Jeremijino vrijeme, a opet, nitko se nije osvrtao na prorokove opomene i molbe. Kako se Jeremijina proročka služba bližila svome kraju, Božji pozivi upućeni Njegovoj svojeglavoj djeci bili su sve snažniji, ali svi ti Njegovi naponi uvijek su ostajali usmjereni na njihovo izbavljenje. Na primjer, u 32. poglavlju Bog kaže Jeremiji da kupi komad zemlje i da zadrži kupovni ugovor, "jer ovako govori Jahve nad Vojskama, Bog Izraelov: 'Još će se u ovoj zemlji kupovati i kuće i njive i vinogradi!'" (Jeremija 32,15)

Ljubav je Boga pokrenula da od Jeremije zatraži da napiše neku vrstu posljednjeg poziva na pokajanje i obnovu. Međutim, kao odgovor na tu poruku, Jojakim je pokazao prijezir prema Bogu, Njegovoj poruci i Njegovom glasniku.

Pročitajte Jeremija 36,27-31. Kako je Bog odgovorio na Jojakimov prkosni čin?

Ponekad smo skloni povjerovati da će, ako odbacimo ili uništimo Božje poruke ili Njegove glasnike, i sama poruka nekako nestati. Međutim, naša nespremnost da poslušamo Božju proročku Riječ ne poništava poruku koju Bog ima za nas. Naš prijezir samo povećava štetu koja će snaći nas i naše obitelji zbog pobune ili svjesnog odbijanja da primimo k znanju Božju opomenu. Jeremijino proročanstvo o tome kakav će kraj doživjeti kralj Jojakim sadrži ozbiljno upozorenje za svakog čovjeka (Jeremija 36,30.31). Božje opomene koje su nam upućene možemo zanemariti samo na vlastitu štetu jer ćemo požeti posljedice svojih grijeha i zala.

Što nam o Božjem karakteru ljubavi govori to što je bio tako uporan u pokušajima da spasi svoj narod, bez obzira na njegovo prkošenje?

UNIŠTAVANJE PORUKE — (2)

Ljudske reakcije na dar proroštva mogu poprimiti mnoge oblike. Izraelci su se otvoreno pobunili protiv Mojsija i Arona, vođeni strahom od neprijatelja s kojima bi se suočili kad bi pokušali ući u Obećanu Zemlju. Stoljećima poslije kralj Jojakim je spalio Božju poruku nadajući se da će uništiti Božju proročku riječ.

To, međutim, nipošto nisu bili izdvojeni slučajevi. Povijest starog Izraela i Jude bila je, uz rijetke iznimke, povijest odbacivanja proroka.

Pročitajte 2. Ljetopisa 36,15.16. Kako je judejski narod odgovarao na poruke koje im je Bog slao preko svojih proroka? Kako je Bog na kraju reagirao na ponašanje Jude?

.....

.....

.....

Jeremijina proročka služba obuhvaćala je vladavinu Jošije, Joahaza, Jojakima, Joahina i Sidkije. Babilonsko kraljevstvo, predvođeno Nabukodonozorom, bilo je pred vratima Jude. Jeremijina proročanstva samo što se nisu ispunila kada je 21-godišnjak po imenu Sidkija došao na prijestolje (2. Ljetopisa 36,11). Biblija za njega kaže: "Činio je što je zlo u očima Jahve, njegova Boga; nije se ponizio pred prorokom Jeremijom, koji mu je govorio iz Jahvinih usta." (2. Ljetopisa 36,12)

Zapazite kako je Jeremijin proročki dar tu opisan. Za njega se smatralo da govori iz samih Božjih usta. Pa ipak, Sidkija se nije ponizio pred prorokom. A Jeremija, iako samo čovjek, grešnik kao i svi mi, bio je Božji predstavnik u čije je ime govorio.

Jeremija je bio jedan od mnogih koji su imali tu ulogu. Bog je vjekovima slao proroke svojem narodu (Izlazak 3,15; Psalam 105,26; Malahija 3,1; Izaija 6,8; Jeremija 25,4; Matej 11,13; Luka 11,49 itd.) ne želeći "da se itko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju" (2. Petrova 3,9). Taj dio povijesti starog Izraela i Jude svjedoči o Božjim neumornim pokušajima da obećanjima o spasenju dopre do svojeg posrnulog naroda.

Međutim, u tim posljednjim trenucima povijesti judejskog kraljevstva, milost koju je Bog pružao Judi preko vodstva i utjehe Jeremijinog proročkog glasa, bila je dočekana ne s poniznošću, vjerom i pokajanjem, već s ismijavanjem i porugom.

Ismijavali su Božje glasnike prezirući Božje riječi i rugali se Njegovim prorocima. Mi danas svakako ne bismo činili ništa slično tome — zar ne?

LICEMJERJE

Jeste li se ikad osvrnuli na nešto što su drugi činili u prošlosti i pomislili u sebi: *Da sam to bio/bila ja, nikad ne bih učinio/učinila to što su ti ljudi učinili!* Međutim, ako smo iskreni prema sebi, moramo priznati da možda ne činimo potpuno isto što i drugi, ali se često ponašamo na sličan način ponavljajući iste pogreške, dok namjerno zatvaramo oči pred onim što radimo. To je načelo na koje se sam Isus pozvao kad je rekao: "Licemjere, najprije izvadi brvno iz svoga oka pa ćeš tada jasno vidjeti kako da izvadiš trun iz oka brata." (Matej 7,5)

Pročitajte Matej 23,30-35. Koju važnu ali bolnu istinu Isus tu iznosi? Koje bismo upozorenje iz tih Njegovih riječi trebali primiti k srcu?

Na osnovi tih redaka stječe se dojam da je Isus mrzio ponašanje farizeja zato što je njihovo licemjerje postajalo još gore zbog njihovog odlučnog odbijanja da se promijene. Isusu je bilo dosta religije farizeja. Završio je s tim duhovnim elitama u dugim lepršavim odorama, koje nisu bile ništa više do obijeljeni grobovi puni mrtvih kostiju (Matej 23,27.28). Oni nisu željeli priznati i ostaviti svoje grijehe, čak ni kad im je na njih jasno ukazivano, bez obzira na to što im je Isus uvijek iznova pružao priliku da se pokaju i budu spašeni.

Nije ni čudo što je Isus te ljude u svojim razgovorima s njima nazivao "licemjerima." Višeput je ponovio riječi: "Jao vama, književnici i farizeji! Licemjeri!" (vidi Matej 23,14.15.23.25.27 — Varaždinska Biblija)

Njihov je život bio obilježen time što su jedno govorili, a drugo radili. Takav je bio i njihov odnos prema prorocima. Mislili su, na primjer, da uljepšavanjem grobova proroka pokazuju poštovanje prema vjeri. Ali ono što je doista važno, kao što je pokajanje na osnovi riječi proroka, nisu činili. Umjesto toga željeli su prisvojiti silu i moralni autoritet proroka, ali ne i sadržaj poruka koje su iznosili. Smatrali su da to što uljepšavaju grobove Božjih slugu pokazuje da oni nikad ne bi prolili krv Njegovih glasnika. A ipak su, u isto vrijeme, planirali ubojstvo Onoga koji je bio mnogo više od proroka — samog Mesije.

Kako mi možemo znati da ne činimo isto — da, gledano izvana, postupamo kao pobožni ljudi, dok smo iznutra puni pobune, pohlepe i mržnje?

ZA OPOMENU NAMA

Svi ti starozavjetni izvještaji, koliko god ponekad bili ružni i žalosni, izneseni su s razlogom, dobrim razlogom — da bismo mi iz njih, u idealnom slučaju, izvukli pouke o tome što se događa kad se pobunimo protiv Boga.

Pročitajte 1. Korinćanima 10,6-12. Prema riječima apostola Pavla, zašto je Bog nadahnjivao proroke da zapisuju poruke koje su dobivali?

U tim redcima Pavao povlači crtu kojom spaja prošlost sa sadašnjosti, povezujući stari Izrael i crkvu, čiji smo dio sada mi koji smo prihvatili Isusa kao Gospodina i Spasitelja (Galaćanima 6,14-16).

Pavao razjašnjava da izvještaje iz prošlosti o ljudskim iskustvima s Bogom — bilo dobrim ili lošim — ne treba zanemarivati ni podcjenjivati. Bog ih je zapravo smatrao toliko važnim da ih je označio kao primjere koji nas opominju “da ne čeznemo za zlim stvarima, kao što su oni čeznuli” (1. Korinćanima 10,6). Drugim riječima, prošlost je često uvod u budućnost. Prošlost često postavlja kontekst za ono što se trenutačno događa i što će se dogoditi u budućnosti.

Bog zapravo kaže da mi nismo osuđeni ponavljati pogreške prošlih naraštaja, pod uvjetom da poslušamo savjete Svetog pisma i proročke poruke koje nam je On poslao preko svojih glasnika. Ako budemo slušali, učili i bili poslušni, naš će život biti čvrsto utemeljen i napredovat ćemo (2. Ljetopisa 20,20). Međutim, neki čak i duhovno blagostanje definiraju kao posjedovanje lijepih kuća, automobila, odjeće i drugih materijalnih dobara. Ali Bog, iako obećava da će se pobrinuti za naše potrebe, želi da i našoj duši bude dobro, kao što napređujemo i na druge načine (3. Ivanova 2). A trajna duhovna ispunjenost u kršćanskom životu zahtijeva poslušnost Božjim porukama.

Bog ne troši riječi uzalud. Kada On nešto izgovori, te su riječi vječne. Njihova sila i djelotvornost nikada ne prolazi (Izaija 40,8). One su dane kao savjet i opomena nama “kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima” (1. Korinćanima 10,11). Ako su te riječi bile istinite već tada, koliko bi se više trebale odnositi na nas danas?

Kada u Bibliji čitate izvještaje o pobuni i nevjerovanju, koje vam pouke iz njih mogu pomoći da ne učinite nešto slično?

PRIMANJE I PRENOŠENJE PORUKA

Arthur White, unuk Ellen G. White i bivši direktor Ostavštine Ellen G. White, procjenjuje da je njegova baka tijekom svojeg života imala stotine viđenja i proročkih snova. Ta su viđenja trajala od nekoliko minuta do nekoliko sati, i ponekad je prisustvovao velik broj ljudi. U nekim slučajevima čak su je i skeptici, koji su sumnjali u vjerodostojnost njezinih viđenja, imali priliku promatrati tijekom takvih javnih objava.

Poput biblijskih proroka, Ellen G. White je, dok se nalazila u viđenju, doživljavala neke natprirodne fenomene. Godine 1868. James White je iznio detaljan opis njezinog stanja tijekom viđenja. Bila je “potpuno nesvjesna svega što se događalo oko nje”; nije disala; njezini mišići postajali su “kruti” a “zglobovi ukočeni”; pokreti i geste bili su joj “slobodni i graciozni”, a oči širom otvorene. Pošto bi izašla iz viđenja, privremeno je gubila vid, ali joj vid nije bio trajno oštećen. Nitko nije mogao znati kada i koliko dugo će biti u viđenju, jer su ta viđenja obično dolazila neočekivano i za samu Ellen G. White. (Vidi: James White, *Life Incidents*, str. 271–274.)

Kao u biblijska vremena, reakcije ljudi na te poruke bile su različite. Neki su prihvaćali Božje savjete, drugi su ih odbacivali. “Bog me je poslao da korim Njegov narod i ... time stavio na mene težak teret. One kojima je ova poruka upućena On će smatrati odgovornima za način na koji se odnose prema njoj. ... Ovaj neugodan posao nisam ja izabrala. To nije posao koji će mi donijeti naklonost ili pohvalu ljudi. ... U ime i snazi mogega Otkupitelja učinit ću što mogu. Upozoravat ću i savjetovati i koriti i ohrabrivati kako mi Božji Duh bude nalagao, htjeli to ljudi čuti ili ne. Moja dužnost nije da ugađam sebi, već da vršim volju svojega nebeskog Oca koji mi je povjerio ovaj posao.” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 4, str. 211,212; u izvorniku 231,232)

Zanimljivo je da su mnogi od onih koji su odbacivali njezine proročke poruke činili to na osnovi vlastitog nevjerovanja ili osobnih neslaganja s Ellen G. White, a ne na teološkim osnovama. Ellen G. White se vrlo blagonaklono odnosila prema onima koji su izražavali sumnju u njezin proročki dar. Ona je zapravo jasno stavljala do znanja da prema takvima “treba pokazati dugo strpljenje i bratsku ljubav dok ne zauzmu vlastiti stav i odluče se za ili protiv” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 1, str. 287,288; u izvorniku 328). Ellen G. White bila je uvjerena da su pravi dokaz njezinog proročkog dara poruke koje joj je Bog dao. Smatrala je da će ljudi, ako doista budu tragali za istinom, uvidjeti da je njezin dar istinit i autentičan. Vjerovala je da će ih Bog voditi u njihovoj potrazi za boljim razumijevanjem, ali je također pisala da nam je Bog dao dovoljno dokaza “da naša vjera prevagne na stranu istine” (*Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 4, str. 211; u izvorniku 231). Da biste saznali više, posjetite internetsku stranicu: <https://whiteestate.org/absg/7>.